

50

Een monoloog over liefde, ziekte, de dood, een aantijging tegen Darwin en
'hoe maak ik een grootvaders klok'

Opening: Gezicht van MAN wordt, van achteren, en profile, geprojecteerd op een groot wit doek dat voor het publiek hangt

Hij leunt voorover op een soort langwerpige kist (twee planken die hij op de lange kant rechtop houdt). Muziek – Marche Funèbre van Chopin (piano versie - wordt gestart)

Akte I – Scene I (Waarin we kennismaken met man die de liefde voor zijn vrouw schetst terwijl hij een grootvader's klok aan het maken is. We worden almaar vrolijker. Ondertussen wordt de man met de gele koffer – de dood / de beschermengel / god - geïntroduceerd)

Als het witte doek omhoog wordt gehaald zien we de MAN die een lange recht opstaande plank voor zijn gezicht vasthoudt

Er staan twee schragen met daarop een aantal andere planken

Op de planken een iPod in een muziekspeler

Op de grond gereedschap, stukjes afval hout, gereedschap en een verlengsnoer op een haspel

Onder de schragen een vierkant blok (het onderstel van de klok) en bijna uit het zicht, een ander soort blok (het bovenstuk van de klok)

MAN *begint te praten, maar is onverstaanbaar omdat zijn gezicht achter de plank zit en de iPod staat nog aan*

MAN *(kijkt verontschuldigend vanachter de plank vandaan, het publiek aan) Oh, sorry*

MAN *(zet de muziek uit)*

MAN Ik moet nog iets afmaken voor mijn vrouw. Nou ben ik niet zo handig maar gelukkig heeft ze een handleiding geschreven. Dus ik hoop, voor jullie, dat ik binnen een uur klaar ben

MAN *(begint te klussen, passen meten, vertwijfeld naar handleiding kijkend – hetgeen zich herhaalt gedurende het toneelstuk)*

MAN Dat komt ik heb altijd goed gespaard. Dus nu kan ik de komende tijd toe met hier en daar wat consultancy opdrachten. Tot mijn pensioen eigenlijk wel. En in mijn vrije tijd, dan help ik mijn vrouw. Omdat de kinderen alle drie het huis uit zijn, lukt dat nu ook.

MAN *(klust verder)*

MAN Ja, we waren er inderdaad vroeg bij. Allebei 22 toen we elkaar leerden kennen. 24 toen Joost geboren werd, daarna kwam Marleen en als laatste Morten. Sjaha, wij gekke namen, dan minstens 1 van onze kinderen ook!

MAN *(klust verder)*

MAN Dat moet ik waarschijnlijk even uitleggen. Mijn naam is Buizerd (Buis voor mijn vrienden). Vader en moeder beide gek op vogels. En mijn vrouw heet Dorotheum (maar we noemen haar Door). Haar ouders zijn wild van het Duitse veilinghuis Dorotheum. Ieder huisje (*staat een spijker*) heeft zijn kruisje, zullen we maar zeggen.

MAN *(klust verder)*

MAN Dorotheum is trouwens ook 1 van de klanten, waar ik consultancy opdrachten voor doe. Consultancy, dat is wat ik al zo'n vijftien jaar doe. Met als specialisatie, consultancy voor veilinghuizen. In Europa en soms daarbuiten. Eerst deed ik dat in loondienst, maar nu op freelance basis. En alleen de veilinghuizen. Dat vind ik het leukst.

MAN *(klust verder)*

MAN Vandaar dat ik, met name in de zomer en in januari / februari druk ben. Dan zijn er geen veilingen en hebben ze tijd voor consultants. In het veilingseizoen (najaar en voorjaar) zijn ze veel te druk. Voor sommigen gaat dat de laatste tijd niet meer op. Dan heb ik ze vaak on-line gebracht, veilen ze via internet en zijn ze het hele jaar druk. Graag gedaan. *(glimlacht breed)*.

MAN *(klust verder)*

MAN Aan de andere kant verdienen ze dan eindelijk eens geld. Maar nu is het augustus en kan ik dus volop klussen.

MAN *(klust verder en aait vol bewondering een houten plank)*

MAN Mooi hè, hout? Door heeft iets met hout. Ze zegt dat bomen in de tropen – bijvoorbeeld op Fiji – geen jaarringen hebben, omdat het daar altijd hetzelfde klimaat is. Geen zomer, geen winter en dus ook geen jaarringen.

MAN *(start voor zich uit terwijl hij net gaat zagen)*

MAN Toen ik haar vroeg: 'Maar hoe weten ze dan op Fiji hoe oud een boom is?', antwoordde ze: 'Dat maakt ze daar niet uit.'

MAN *(draait zich richting publiek – peinzend)*

MAN Mooi hè?. 'Dat maakt ze daar niet uit.'

MAN *(met meer passie)*

MAN Dat is nou mijn vrouw. Altijd een unieke kijk op het leven. Ik bewonder haar enorm. Ze heeft een grote gave. Het lijkt wel alsof ze vanuit een hele andere dimensie naar het leven kijkt. Een heel ander perspectief.

MAN *(kijkt weer voor zich uit)*

MAN 'Dat maakt ze daar niet uit.' *(en begint te zagen)*

MAN *(kijkt weer naar publiek)*

MAN Ooah, haar ouders konden daar gek van worden hoor. Kwamen ze, fan als ze waren van Dorotheum, thuis met een werk van Gustav Klimt, - hartstikke duur - zeiden ze vol trots: 'Mooi hè? Dit is een heel belangrijk werk van Klimt.' Zegt ze doodleuk: 'Waarom is het belangrijk?' Stonden ze met hun mond vol tanden. Prachtig!

MAN *(houdt handleiding op zijn kop)*

MAN Handleidingen schrijven kan ze alleen niet. Ik snap er geen hout van. Misschien ook geschreven vanuit haar perspectief.....

MAN *(is even stil)*

MAN Ik wou dat ik haar kan beschrijven. Ze is moeilijk met iets of iemand te vergelijken..... Misschien met Yoda die Luke Skywalker een wijze les leert: 'You seek something, do you not? Hm. Help you I can, yes.' en daarna als een kind gaat zeuren om zijn zaklantaarn.

MAN *(kijkt zoekend naar publiek en heeft door dat zijn vergelijking niet overkomt)*

MAN Nou ja, ze is in ieder geval een stuk knapper dan Yoda. Op een hele intrigerende manier ook. Haar vingers zijn lang. Haar benen zijn heel lang, haar armen ook en ook haar lijf! Als je alle bij elkaar op zou tellen zou ze 1.98 m zijn maar ze is maar 1.73 m.

MAN Alles in haar eigen perspectief. Zelfs haar lichaam.

MAN En tijd natuurlijk. Als je zoals zij, in een andere dimensie zit, dan denk je dat er 5 kwartier in 1 van onze uren zit. God, hoe vaak we al niet te laat zijn gekomen.

MAN *(klust verder)*

MAN En dan ben ik nog eens het tegenovergestelde. Bij mij zit er maar 3 kwartier in een uur. Kan je nagaan hoe vaak ik zit te wachten.

MAN *(klust verder)*

MAN Nou is te vroeg zijn met mijn zakenreisjes wel heel handig. Ik heb nog nooit een vliegtuig gemist. Eén keertje maar.

MAN (*legt zijn gereedschap neer*)

MAN Dat was trouwens best gek. Ik moest mijn trein naar Schiphol halen. Normaal gesproken ben ik zo vroeg dat ik wel een trein kan missen maar deze keer liep het anders. Het was vrij druk op het perron en er moest eerst nog een groot aantal mensen uitstappen. Daarna was het dringen geblazen om binnen te komen. De wagons zaten al vol dus moest iedereen in dat halletje tussen de wagons staan. Vóór mij stond op het perron en man met een gele koffer te wachten om naar binnen te kunnen. Ik dacht nog, dat zie je niet vaak.

MAN (*afegeleid*)

MAN In ieder geval, naast het feit dat dat halletje al bijna helemaal vol zat, was die man ook een enorm onhandige treuzelaar en net nadat hij zichzelf tussen de mensen had kunnen wurmen, schoven de deuren dicht. Ik vloeken, maar als snel dacht ik, daarom ben je ook altijd zo vroeg. Kan je gewoon de volgende pakken.

MAN (*kijkt bedenkelijk*)

MAN Vlak voor de geplande tijd van die volgende trein komt het bericht dat 'de trein uitgevallen is in verband met een aanrijding met een persoon.' Toen heb ik voor het eerst – en het laatst – mijn vliegtuig gemist.

MAN (*klust verder*)

MAN Achteraf gezien maar goed ook, want dat was de dag van die vulkaan uitbarsting op IJsland. Dan was ik niet dezelfde dag maar een week later pas teruggekomen. En het was de dag dat Joost zoveel bloed had verloren door een slagaderlijlijke wond dat hij bloed nodig had. Natuurlijk weer een bijzondere bloedgroep die ze niet hadden. Ik wel, gelukkig.

MAN (*klust verder*)

MAN Later zei Door: 'Weet je nog hoe die man er uit zag?' 'Welke man,' zeg ik. 'Die man met die gele koffer. Als je hem nog eens tegenkomt kan je hem bedanken.' 'Hoezo?' vroeg ik. 'Nou, als je niet thuis was geweest, had het heel anders af kunnen lopen met Joost. Bovendien heeft hij je al twee keer eerder geholpen.

MAN (*stopt*)

MAN Ik was dat helemaal vergeten. Een hele tijd geleden vroeg ik eens de weg aan iemand. Hij stuurde me totaal de verkeerde kant op waardoor ik iemand tegen het lijf liep waar ik mijn vaste baan aan te danken had. Dat was een hele goeie timing want ik was al een half jaar werkloos en begon aardig door mijn reserves heen te raken. Die man die me letterlijk de verkeerde kant op stuurde, had precies zo'n zelfde gele koffer. En een paar jaar later stond hij

voor me bij de betaalautomaat in de stationshal van Madrid te klungelen. Dat had mijn laatste trein ritje kunnen zijn. 191 doden.....

MAN *(klust verder)*

MAN 'Hoe die man er uit zag?' Weet je dat ik dat echt niet meer weet? Ik heb hem toch een paar keer grondig kunnen observeren maar ik kan me zijn gezicht echt niet meer herinneren. Wel zijn postuur en zijn houding (en zijn koffer natuurlijk) maar als ik aan zijn gezicht denk, zie ik niets. Nu ik er aan terug denk lijkt het wel of hij in die trein juist op weg was naar die 'aanrijding met een persoon'.

MAN *(klust verder)*

MAN Van al mijn reisverhalen die ik vertel als ik thuis kom, onthoudt ze dat. Apart hè.

MAN *(slaat mis op de plank)*

MAN Door. En een stuk handiger dan ik. Altijd dingen maken. Of dingen repareren.

MAN *(bedenkt zich iets)*

MAN Ze had eens een keer een speelgoedhondje voor Marleen gekocht. Was ie al met een paar dagen stuk. Uitgescheurd op de naad bij de oksel. Zegt ze niks, laat alles vallen wat ze aan het doen is en gaat ze heel rustig die scheur dicht zitten naaien. En toen ze klaar was plakte ze er een pleister op en gaf hem aan Marleen.

MAN *(klust verder)*

MAN Van zo iemand moet je toch houden! Ze staat altijd voor iedereen klaar en kan dagen zitten piekeren. Omdat ze zo enorm meeleeft met andere mensen. Als je niet vast zit aan je eigen perspectief, dan kan je je makkelijker in andere mensen verplaatsen, hè

MAN *(zet de constructie rechtop; twee planken verbonden door de korte planken op de kopse kanten)*

Licht uit

Akte I – Scene II (Waarin MAN het raamwerk van wat hij aan het maken is rechtop heeft gezet, elke keer als hij er doorheen loopt heeft hij conversatie met zijn vrouw of iets dergelijks waaruit we uiteindelijk begrijpen dat ze is overleden aan een hersentumor; als hij terugloopt zijn we weer in het heden)

Licht aan. We zien de MAN die het raamwerk van 2 lange planken, onderkant en bovenkant betast met 1 hand. In zijn andere hand een opgerolde reisfolder over Fiji

MAN *(doet een stap terug als een soort aanloop en loopt door het raamwerk en spreekt zijn vrouw aan die uit het zicht is)*

MAN 'Ik heb hem hoor. De reisgids met exotische bestemmingen. Met op de voorpagina, alsof het de playmate van de maand is: FIJI'

MAN *(reikt het blad aan aan zijn vrouw)*

MAN 'Te veel hoofdpijn om te lezen? OK, lees ik het voor:

De **Fiji eilanden** zijn centraal gelegen in de **Stille Zuidzee**, met alle facetten van een aards paradijs. Eens berucht als de "kannibaal-eilanden", nu veel meer bekend om zijn actieve, kleurrijke samenleving. **Fiji** kent een grote variatie in landschappen en koraalriffen - van vulkanisch gebergte met bergmeren tot ongerepte koraalatollen. Meest opmerkelijk is de integratie van traditionele gebruiken en kunst in het hedendaagse leven.

Ik leg hem hier neer. Kan je er naar kijken als je zin hebt.

MAN *(loopt terug naar het heden en pakt en passant de folder op)*

MAN Heeft ze laatste tijd wel vaker, hoofdpijn. Blij dat ik daar geen last van heb. Mijn vader vroeger wel. Cluster hoofdpijn noemde hij het. Mijn vader is een grote kerel. Grote handen, grof gebouwd, bol hoofd, bolle buik. Maar als hij een cluster hoofdpijn aanval kreeg, werd hij gereduceerd to een heel klein hoopje mens. Hij kromp in elkaar een schrompelde ineen tot een klein bolletje ellende. Zachtjes wiegend om de pijn te weerstaan of met zijn kop op de houten vloer bonkend om maar een ander soort pijn te hebben.

MAN *(terwijl hij praat, doet hij het voor)*

MAN En als hij weer opstond had hij tranen in zijn ogen. Het schijnt erfelijk te zijn. Ik had het op mijn 40ste moeten krijgen maar ik denk dat ik geluk gehad heb.

MAN *(monteert scharnieren op de plank die de deksel van de kist wordt)*

MAN Ik heb sowieso veel geluk gehad. Wie had het ooit gedacht dat een vrouw zoals Door voor iemand zoals mij zou vallen? Of bij me zou blijven? En dat ik zulke prachtige kinderen zou krijgen. En dat Morten het ons nog steeds niet kwalijk neemt dat hij Morten heet.

MAN *(loopt naar het verleden en belt met zijn zoon)*

MAN 'Ja gezellig'

MAN *(mimet de naam Joost en maak een eten gebaar naar zijn vrouw)*

MAN 'Wat zeg je?'

MAN *(draait zijn vrouw de rug toe en spreekt zachter)*

MAN 'Nee ik zorg ervoor dat ze het niet vergeet'

MAN *(draait weer terug zijn vrouw)*

MAN 'Hè leuk. Dat is al weer een tijdje geleden dat ze op bezoek zijn geweest toch? Ja. Daar vraag je me wat. Dat weet ik eigenlijk ook niet precies meer.'

MAN *(even stil, pakt dan de folder aan van zijn vrouw)*

MAN 'Je hebt het gelezen? Ja, wat een prachtig eiland. Drie dagen reizen, maar dan heb je ook wat. Wat? Nee, welke bladzij? Verdomd, je hebt gelijk.'

MAN *(loopt weer terug naar het heden. Houdt de folder omhoog)*

MAN 'Moet je kijken wat ze aanwees. Zie je dat? Nee waarschijnlijk niet. Eén boom is groener dan alle andere bomen. '

MAN *(lacht)*

MAN 'Dat is een tropisch regenwoud hè? Niks dan groene bomen, planten, struiken, lianen, mos en gras. Allemaal verschillende kleuren groen. Zegt ze: Eén boom is groener dan alle andere bomen. Dat is altijd zo in de tropen volgens haar....'

MAN *(monteert de deksel met scharnieren op het raamwerk en loopt ineens door naar verleden)*

MAN 'Nee, ik weet niet waar jij de autosleutels hebt gelaten. Heb je daar dan geen vast plekje voor? *(pauze)* Nee, daar heb je geen vast plekje voor. Dat is nou het verschil tussen een mannen- en een vrouwenbrein. Een mannenbrein heeft allemaal vaste plekjes, vaste hokjes. Een hokje voor het gezin, een hokje voor het werk, een hokje voor seks, een hokje voor genegenheid, een hokje voor autosleutels. We doen het hokje open, doen wat we moeten doen en dan doen we het hokje weer dicht. Je kunt geen twee hokjes tegelijk open maken (zoals seks en genegenheid) en de hokjes staan ook niet onderling in verbinding. Jouw vrouwenbrein heeft geen hokjes. Het is een grote kluwe bedrading die allemaal met elkaar in verbinding staan en gevoed worden door *emotie*. Geen wonder dat je niks terug kan vinden. Het lijkt godverdomme trouwens wel of het steeds erger wordt!'

MAN *(er gebeurt iets, man snelt naar zijn vrouw. Geschrokken.)*

MAN 'Gaat het? Was je flauw gevallen? De tweede keer deze week? Waarom heb je me niets gezegd?'

MAN *(loopt weer terug naar het heden. Slaat met de opgerolde folder een paar keer in zijn handpalm)*

MAN 'Fiji....Ik vraag me af hoe het daar is. Het schijnt dat er bijna 1 miljoen mensen wonen waarvan 90% op 2 van de 332 eilandjes? Hun wapen bestaat uit 2 mannen in groene rokjes met speren in hun hand. Wat waarschijnlijk verklaart dat hun volkslied 'God bless Fiji' klinkt als een songfestival nummer. Het waren vroeger geweldige botenbouwers maar ze rolden hun nieuw gebouwde schepen over hun eigen mensen de zee in en aten ze daarna op. Dat zou de veiligheid van de boot bij de goden zeker stellen. Niet dat dat veel zin had want zeilen konden ze niet en ze verdronken alsnog op open zee.'

MAN *(loopt terug naar het verleden, kijkt zijn vrouw vertwijfeld aan)*

MAN 'Ja, vanavond. Wat ga je koken? Hoezo niks bijzonders? Joost komt toch eten? Dan doen we altijd wat bijzonders. Minstens drie gangen. Open haardje aan, paar goeie flesjes wijn....'

MAN *(loopt naar tafeltje)*

MAN 'Ik heb het nog opgeschreven in de kalender. Hier!'

MAN *(wijst het aan)*

MAN 'Donderdag'

MAN *(kijkt zijn vrouw met angstige ogen aan)*

MAN 'Je weet niet welke dag het is vandaag, hè?'

MAN *(gaat zitten met rug naar het publiek, zijn lijf begint te schokken)*

MAN *(hij pakt vermoeid de folder op en loopt terug naar het heden)*

MAN 'De dokter zei dat hij het niet vertrouwde en stuurde ons door naar het ziekenhuis hier in Amsterdam. Het had al de grootte van een ei. Een week later was het klaar.'

MAN *(loopt naar het verleden en neemt plaats achter iets wat een spreekgestoelte voor zou kunnen stellen. Hij spreekt op de begrafenis van zijn vrouw)*

MAN 'Lieve Door.'

MAN *(slikt, neemt slokje water, kijkt naar links om het publiek niet aan te kijken)*

MAN 'Lieve Door.'

MAN 'Je hebt me iets laten beloven vlak voordat je ging. Thy will be done'

Wij zaten op de prairie
Zij zei: 'Wat is het warm'
Ik zeg: 'Dat is het kampvuur
Waar je in hangt met je arm'

MAN (*loopt terug naar het heden*)

MAN 'Hier was inderdaad wat rumoer in de zaal. Door was een enorme Freek de Jonge fan, dat wist iedereen, maar hier waren ze niet op voorbereid.'

MAN (*loopt terug naar het spreekgestoelte*)

Wij zaten in de kamer
De klok sloeg half acht
Jij zei: 'In god geloof ik niet'
Had ik ook niet verwacht

En zie je hier nu liggen
Wat je vond dat blijkt
inderdaad waar te zijn
Heb je weer gelijk

De vis muteert tot zoogdier
Het zoogdier weer tot mens
Jij muteert een kanker cel
Evolutie is verwenst

Als jouw soort sterven moet
Jouw schoonheid ten spijt
Wie is het dan in godsnaam
Die ik dan dit verwijt

Jouw prachtige karakter
Geworteld in je genen
Zijn met jouw verscheiden
Nu voorgoed verdwenen

Alles zal je missen
Wat blijft is groot verdriet
Wat mij betreft hoeft die
hele evolutie niet

MAN (*Slaat de deksel dicht. Blijkt een doodskistdeksel blijkt te zijn. Er staat een kruis op. Het verleden is afgesloten*)

Akte II – Scene I (Waarin MAN een surprise party verwacht omdat hij 50 wordt – het wordt hem allemaal echter te veel en gaat in het raamwerk zitten en pleegt zelfmoord; hij roept wacht, je vergeet je koffer!; terwijl een gele koffer oplicht)

MAN *timmert de laatste plank op het raamwerk en pakt het blok waar hij af en toe op heeft gezeten en zet het raamwerk erin. Vervolgens pakt hij het andere blok wat bijna uit het zicht stond, bovenop het raamwerk zodat het geheel een staklok blijkt te zijn*

MAN 'Over een half uur is het zo over. Dan word ik 50. Mijn vrienden komen dan een surprise party geven. Tenminste, daar ga ik van uit. Maar als ik ze een beetje ken....'

MAN *loopt met zijn handen in zijn zakken rond en schopt tegen iets aan*

MAN 'Niet dat ik er veel zin in heb. Ze doen wel hun best om me op te vrolijken hoor. Maar ik weet zeker dat 1 van hen gaat zeggen dat het al bijna een jaar geleden is dat Door is overleden en dat ik toch echt eens moet beginnen met leven.'

MAN *doet de klok open en haalt er een geitje uit en mijmert*

MAN 'Een jaar al weer. De eerste maanden gaat het nog wel. Dan ben je druk met mensen die langs komen, je uitnodigen voor het eten, meenemen naar concertjes. Hoewel dat vrij snel wegebt moet ik zeggen. Dan moet je nog allerlei dingen regelen, kleren weggooiden, verzekering aanpassen, abonnementen opzeggen en weet ik veel wat nog meer. Het moeilijkste was wel om haar twitter, facebook en linked in accounts af te sluiten. Maar als dat gelukt ik heb je bijna systematisch alle sporen van iemands bestaan uitgewist. Wat blijft zijn de foto's en je herinneringen. Herinneringen die heel langzaam zullen verdwijnen in het gat van de grootte leegte die ze heeft achtergelaten. En je weet dat er een tijd gaat komen dat je moeite gaat krijgen om haar gezicht voor de geest te halen. Net als die van die man met de gele koffer.'

MAN *pakt een pakje sigaretten op*

MAN 'Maar zo ver is het nog niet. Eerst moeten we weer beginnen te leven....'

MAN *opent het pakje sigaretten een stukje. Glimlacht.*

MAN 'Ik weet nog vlak na die eerste paar maanden. Toen begon ik ook met leven. Ik stelde me voor dat ik geen weduwnaar was maar een herboren vrijgezel. Ik ging naar de winkel op de hoek en kocht een Playboy en een Donald Duck. Ik at wat en wanneer ik er zin in had. Sliep met het licht aan. Ik heb zelfs een pakje sigaretten gekocht om weer met roken te beginnen. Ik heb hem nog steeds niet opengemaakt.'

MAN *kijkt naar de waarschuwing*

MAN 'Het schijnt dat je er dood aan kan gaan.'

MAN *zoekt een liedje op in de iPod*

MAN 'Nou ik kan het niet vinden. Maar ik heb er een nummer in staan met een prachtige zin: 'She takes away the fear'. Voor de rest is het een ruknummer maar dit zinnetje. She takes away the fear. Dat is wat Door deed. Al mijn angsten, al mijn twijfels, al mijn onzekerheden. Ze deed ze allemaal verdwijnen in een soort zuigende draaikolk van geluk.'

MAN *loopt naar zijn klok*

MAN 'Hoe vind je mijn klok? Als je er zelf ook een wilt maken dan ligt er in de foyer een stapel handleidingen. Hopelijk hebben jullie meer succes dan ik.'

MAN *kijkt naar zijn klok*

MAN 'Over 20 minuten begin ik met leven Er was eens iemand die vroeg waarom ik niet naar een nieuwe vrouw zocht. Plenty of fish in the sea. Waar slaat dat op. Als een tonijn vrouwtje gevangen wordt zeggen dan de andere vissen, kom plenty of chicks on the beach? Wat een onzin.'

MAN *schopt uit woede een van de schragen om*

MAN 'Ze is dood godverdomme. Vermoord door de kanker. Een stom muterend gen. Ik dacht dat muterende genen de wereld beter zouden maken. Dat de Rommel uit zou sterven en dat de goeie soorten verder zouden ontwikkelen.'

MAN 'Klote evolutie theorie. Als zo'n zachtaardige mooie sterke vrouw als Door het niet redt, met wat voor klootzakken zullen we dan uiteindelijk opgescheept zijn. Welke nare varianten zullen het wel gaan redden? Is de survival of the fittest dan echt het recht van de sterkste? Is er geen plaats voor schoonheid en liefde?'

MAN 'Het is allemaal de schuld van die klote Darwin. Heb je hem wel eens gezien? Hij denkt godverdomme zelf dat ie god is, met die baard van hem.'

MAN 'Het vervelende is alleen dat je niet *niet* in de evolutieleer kunt geloven. Je kunt het er hoogstens niet mee eens zijn. Je kan dus ook niemand de schuld geven. Als ik nou gelovig was geweest, had ik god de schuld kunnen geven.'

MAN *Staat met zijn handen in zijn zakken uit een imaginair raam te staren*

MAN 'Weer beginnen met leven. Hoe doe je dat? Als je op de bank televisie zit te kijken zonder dat iemand haar benen over je schoot heeft gelegd. Als je 's-avonds in een koud bed kruipt. Als je 's-morgens wakker wordt en die plek naast je is nog steeds leeg. Als je je avondeten naar binnen schrokt om het maar gedaan te hebben.'

MAN *Wordt steeds kwader*

MAN 'Als iedereen op een feestje met zijn partner naar huis gaat en gaat roddelen over de gasten die ze gezien hebben die avond. Als je stelletjes in het park ziet zoenen. Als je hele lichaam hunkert naar een omhelzing. Als er niemand is 'who takes away the fear.'

MAN *Krimpt ineen en smijt de folder tegen de muur*

MAN 'Als er niemand is waar je mee naar Fiji wilt!'

MAN *Kalmeert weer. Resoluut.*

MAN 'Beginnen met leven. Ik denk het niet. De komende 30 jaar alleen blijven. Ik denk het niet. Een partner zoeken bij de bridge club of op een cruise. Ik denk het niet. Wegkwijnen in mijn huis. Ik denk het niet. Mijn 50-ste verjaardag vieren. Ik denk het toch echt niet. Het recht van de sterkste. Ik ga Darwin gelijk geven. De slappelingen geven het op. Opgeven *is* een optie. '

MAN *Kijk nadenkend. Tilt allerlei scherp gereedschap op en bekijkt het. Beoordeeld het op zelfdoding potentie*

MAN 'Maar hoe?'

MAN *Licht vanuit de coulissen. Een gele koffer licht op. Man lacht breed uit naar iemand in de coulissen.*

MAN 'Is het echt zo makkelijk?'

MAN *Kruipt in de kist*

MAN 'Laten we gaan. Vergeet je koffer niet.'

----- // -----